

затвори стрѣснѣто вратата. Рѣшихъ ся тогазь да останѣ гладенъ безъ да ямъ нищо до утрѣ, като си примислихъ че неумира чловѣкъ за единъ день, ако не хапне нищо. Освѣнъ това, понеже честолюбіето ми бѣше безмѣрно, естествено си бѣ, щото азъ да си потегля отъ слѣдствіята му.

Това си помислихъ ся и упахтихъ къмъ Сорбонѣ, дѣто едно по друго бѣхъ слушалъ много уроцы; азъ ся помѣчихъ да запълнѣхъ съ духовнѣ хранѣ празнотѣхъ на тѣлесныйтъ ми *стомахъ*. Но дойде часътъ въ който и тая храна прѣстана, когато и прѣди да прѣстане тя азъ бѣхъ зель да осѣщамъ безсиліето ѣ; при това бѣше мя обзело неврическо раздраженіе, което ся надѣяхъ да уталожѣ съ расхожданіе. Деньтъ бѣше студень и мъгливъ. Като минувахъ прѣзь мостътъ на Св. Отцы, кажи че безъ да искамъ, спрѣхъ ся малко, и облегнахъ на него пригледвахъ какъ мѣтнѣтъ воды на рѣкѣхъ ся подувахъ и шумяхъ подъ сводеветъ. Злокобны умове наводнихъ тогазь изнемошѣхъ ми главѣ, прѣдставихъ въ умътъ си съ най-омразны шарове непрѣстаннѣхъ борбѣ, униженіето, лишеніето отъ независимость, въ които мя докара гладътъ, и почувствувахъ неописано отвращеніе отъ животътъ, и нѣманіе на довольно силѣ за да живѣѣхъ. Въ сѣщото врѣме избухнѣ врьзь главѣхъ ми единъ слапей на диво и скотственно вегодованіе, очитъ ми ся подмѣтихъ, и като ся наведохъ до сущъ къмъ рѣкѣхъ видѣхъ